

μη δύοκας καὶ πρίγγιπας ως παρωδοῦντας καὶ περιποφορικοῦ λόγου, καθὼς καὶ ὁ Mittermaier διὰ τῆς μάτιοντας τὴν βασιλείαν εἰς τὰ στενόχωρα δρια συνετῆς μετριοφροσύνης, ὡρέλησεν διοικών τὴν ἐλεύθερην αὐτῶν καὶ τῶν παλατιών. Πρέπει δύναμις σίγαν.

Πάς νὰ μὴ θλαστήσῃ ἡ ἐπιστήμη ἵκε τῆς τοιαύτης
εἰ, ὅπου καθλιεργεῖται, καθὼς εἰς τὸ Χαῖδελβεργό;
Ἐτυχεῖς νέος, ἀν αἱ ίδειαι καὶ τὸ αἷμα κυκλοφο-
τιν εἰς τὴν κεραλήν καὶ τὰς φλέβας σου, ἀν ἄγα-
πης περιπαθῶς την σορίαν καὶ θέλης μάλιστα νὰ
νάψῃς φιλίαν μετά τοῦ Γερμανικοῦ πνεύματος καὶ
μακρυνόμενος πολὺ ἐκ τῆς γλυκείας πατρίδος διὰ
ἔρχηται εἰς τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν ψυχήν σου ἡ ἥγιω
υνάτοι μὲν, ἀλλὰ καθαρᾶς φωνῆς, ὑπαγεῖ νὰ ζήσῃς
τὴν κοιλάδα τοῦ Νικάρου. Ἐκεὶ θέλεις ἔχεις διει-
τεῖς τὰς ίδεις, ὡς δ ἀφρός τοῦ βέοντος πρὸ ποδῶν
ιμαρέρου, ἀποκτῶν δὲ πολυμάθειαν θέλεις διπλα-
σίεις τὴν ζωήν. Ἡ ιστορία φαίνεται περιπολοῦσα
ἐπὶ τῇς κεφαλῆς σου διὰ τῶν κειμένων αὐτόθι μεγα-
πρεπῶν ἐρειπίων. Σεβάσμιοι γέρωντες παραπορέυον-
ται πλησίον σου, τοὺς δόποιους δύνασαι νὰ ἔρωτήσῃς
πρὶ τῶν χρόνων καὶ τῆς ἀρχαιοτήτος τῶν διτεων-
τοιολόγος Creuzer, ὁ νομοδιδάσκαλος Ζαχαρίας, δι-
τοιολόγος Παῦλος καὶ ἄλλοι τοοῦτοι. Ἄλλα καὶ γεώ-
ροι θιασῶται τῇς ἐπιστήμῃς ἀναζωγονοῦσιν ἐκ δια-
ματῶν τὰς παραδόσεις τῶν γεραρῶν τούτων διδα-
σκάλων. Οὐδὲν εἰδος γνώσιως δύναται νὰ σὲ διαφέγγῃ,
εἰς δὲ συλλέξει προσέτει καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας πει-
μούς καὶ τὰς ἐνδεχομένας τοῦ διού περιπετείας
θαλεῖς ἐνθυμήσεις καὶ ἐπίδεις,

Διανοητικώτατος πολιτισμός ζωγονεύ τὴν χώ-
του Bade. Τὸ Ταρόδουνον, (Φραῦδεύργ) σεμνο-
ενον, ὡς ἡ Κολωνία καὶ τὸ Ἀργεντόρατον, κατὰ
καθεδρικήν ἐκκλησίαν του, τὴν δοπιάν προσ-
ει ὡς κομψὸν δεῖγμα, παραλλήλιες τὸ πα-
στότιμον μετά τοῦ ἐν Χαϊδεύλεργ. Ἡ Μανένι καὶ
νταντία ἔχουσι λύκεια, καὶ γυμνάσια, καὶ
λείξ αἴθονα. Ἡ χώρα ὑπάρχει τῷδέντι μακαρία
διὰ τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν της καὶ διὰ τὰς
ἔξους ἀναρηγήσεις τοῦ παρελθόντος· διότι ἀντοῦ
λέμησαν οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Ἀλαμανοί, δ Turenne
Montecuculli, δ Μορώ καὶ δ ἀρχιδούξ Κάρολος.
αίωνας ἄρα ἔχει κατὰ τὴν εὐφορίαν, διότι τὸ ξίφος,
ἄροτρον καὶ ἡ διάνοια ἀλληλοδιαδόχως τὴν ἀνε-
παγγελίαν.

Από τὴν χώραν τοῦ Bade εἰς τὴν τοῦ Βουρτεμ-
γή ή φύσις διαμένει πάντοτε ωραία, ἀν καὶ φαίνη-
τρχυτέρα. Αἱ κατάσκοι κλιτίνες τῆς Μαρ-
ῆς Σίλβας (τοῦ μέλανος δρυμοῦ), καθιστῶ-
τὴν γῆν ταύτην σοθιζάν, ἡ δὲ καλλιέργεια
ἀνθρώπου, τῆς ὄποιας δ περιηγητής βλέπει
σημεῖα παντοῦ, αὐξάνουσι τὴν ποικιλίαν τῆς εἰκό-
νας. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν δρέων ἀπαντᾶς ὠρολογοποιεῖα,
δὲ τοὺς μυχούς καὶ τὰ παράβυστα τῶν κοιλαδῶν
ρουργεῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα βομηχανίας ἔργαστη-
παντοῦ ἡ ἴσχυς, παντοῦ ἡ ιψφορία καὶ ἡ τοῦ
βασιλικοῦ, καθὼς καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου. *Ο Βουρτεμβερ-
ος ἔχει τωντι ρωμαλαίαν φύσιν, ὑψηλὸν τὸ μέ-
σον, πλατεῖς τοὺς ὕμους, δριμὺ τὸ βλέμμα· ἡ
ἡ παράγει δαψιλῶς τὸν σίτον, τὸν οἶνον καὶ τὸν